

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ὁ γδοος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος ἐννενηντα δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσα,
ἔτσι ὑπέρδεψε τὸν χρόνο ἡ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή. — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ ΡΑΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιατί λεπτά δὲν ἔχομε,
καὶ τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάξια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνον.

γὰ τὰ ξένα ὅμοις μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητής,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σὰρα καὶ τὴ μύρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Ἐπτὰ τοῦ σαχλο-Μάρτη,
καὶ μὲς τοῦ Βοναπάρτη.

Ἐβδομηντα κι' ἑπτὰ καὶ τρακόσα,
τὸ χρυσάφι τριάντα καὶ τόσα.

Ἐστὸν Ἀνακτα ὁ Φασουλῆς μετὰ φαιδρότητος πολλῆς.

Μὲ τοῦ Δαυὶδ τὴν ἄρπα τὸν Ἀνακτα θὰ ψάλω
καὶ μὲ φωναῖς μεγάλαις τὸν σβέρκο μου θὰ βγάλω.

Α'.

Ὁ Βασιλεῦ Ἑλλήνων, εὐοὶ φωνάζ' ἡ χώρα...
μαζὶ μου ὕμνους πρέπει καὶ σὺ νὰ τραγουδῇς...
τὴν φάτσα μου ποτέ σου δὲν εἶδες ἔως τώρα
καὶ πῶς ἐμπρός σου ποτέ νὰ μὴ μὲ ὀδῇς.

Νομίζω πὺς γιὰ τοῦτο κουκούτσι δὲν σὲ μέλει,
ἀλλὰ κι' ἐγὼ ἀκόμη τοῦ θρόνου τὸ κοπέλι
μαρτὶ δὲν θὰ βάλω ἂν δὲ σὲ ὀδῶ ποτέ μου,
καὶ μὴ παρτὸν γιὰ τοῦτο, Μεγαλειότητέ μου.

Ὅς λείψουν κοπιμέντα καὶ λόγια τυπικά,
ἂς πᾶψωμε τὰς λέξεις νὰ πολυκοσινιζώμε,
καὶ τὰ αἰσθηματὰ μας ἂς λέμε παστρικά
χωρὶς γι' αὐτὸ καθόλου νὰ ξεροκοκινιζώμε.

Β'.

Ὅς τώρα ἐδασίλευες χωρὶς νὰ κυβερνᾷς
καὶ εἶχες μόνον πρόγραμμα σὰν Βασιλεὺς αὐτάρκης

νὰ τρῶς, νὰ πίνης ξένοικιστος καὶ νὰ κλοπερνᾷς,
ἀλλ' ἔξαφνα ἐξύπνησες ἐκ τῆς πολλῆς σου νάρκης.

Ὁ Βασιλεὺς ἐξύπνησε κι' ἐπήραμε φωτιά...
ὁ Βασιλεὺς ἀγρίψε... εὐοὶ ἔστον Βασιλεῖα!...
ὁ μέγας Ναπολέοντας κατέβασε ταῦτά,
καὶ τοῦπесе τὸ τρικαντὸ κι' ἡ περικεφαλαία.

Βαρδᾶτ' ἐμπρός κι' ὁ Βασιλεὺς περνᾷ μετὰ τὴν καρότσα...
βαρδᾶτ' ἐμπρός κι' ὁ Βασιλεὺς δὲν παίζει πιά τὰ κατσα...
βαρδᾶτ' ἐμπρός κι' ἐκλώτσησε αὐτὸν τοῦ μᾶς ἐκλώτσα
καὶ ἄφριξε κι' ἐξάφριξε σὰν μουστός μετὰ στή μπότησα.

Βαρδᾶτ' ἐμπρός κι' ὁ Βασιλεὺς σὰν πρὶν σὲν σιωπᾷ,
βαρδᾶτ' ἐμπρός κι' ὁ Βασιλεὺς ἀρχίζει νὰ κτυπᾷ
κι' ἀπὸ μακρὰν τὰ πάθη μας δὲν βλέπει τὸν ὄψα
ὡς αἱ Μαρίαι τοῦ Χριστοῦ Σαλώρη καὶ Κλωπᾷ.

Βαρδᾶτ' ἐμπρός, μωρὲ παιδιὰ, 'στὸν Παλατιοῦ τὸν κάτακο,
ποὺ κοιμισμένος ἔπερνε τὸ τακτικὸ μνηνιακό.

πού Σύνταγμα τὸν ἐσκίρζε σπασμένο καὶ σακάτικο,
ἀλλ' ἄφοβα τὰντίκρυσε κι' ἐπῆρε τέλος πρᾶτικο.

Γ'.

Μακάριος ὁ Βασιλεὺς, πού κάθε Ἀρλεκίνος
τὸν νανουρίζει μὲ γλυκὰ κι' εἰρηνικὰ ἐγκώμια,
ἀλλ' ὅμως τρισμακάριος κι' ὁ Βασιλεὺς ἐκείνος,
ὅπου θυμᾶται κάποτε πῶς ἔχει καὶ προνόμια.

Μακάριος ὁ Βασιλεὺς, πού ξένοιαστος κοιμᾶται
καὶ κάνει τὰ γυαλιὰ καρφιά καὶ τὰ χυρὰ κομμάτια,
ἀλλ' ὅμως τρισμακάριος κι' ἐκείνος πού θυμᾶται
ὅτι δὲν πέρνει τὸν λουφέ μοναχὰ γιὰ τὰ μάτια.

Μακάριος ὁ Βασιλεὺς, πού σεῖεται καὶ λυγίζεται,
ὅπου σκοτίνει μὲ χροὺς τῆς ὥρας τοῦ καιροῦ του,
ἀλλ' ὅμως τρισμακάριος κι' αὐτὸς πού συλλογίζεται
πῶς δὲν οἰεῖται μοναχὰ νὰ τρέχει πρὸς νεροῦ του.

Μακάριος ὁ Βασιλεὺς, ὁ τὴν ζωὴν περνῶν
χωρὶς κανένα σίφωνα κι' ὀλίγην τρικυμίαν,
πού εἶναι ὡς μονότονος γραμματικῆς κανὼν
χωρὶς ἐξαίρεσιν ποτὲ νὰ ἔχη οὐδεμίαν.

Ἄλλ' ὅμως τρισμακάριος ὁ μὲ κριὸν χρυσόμαλλον
ποντοπορῶν εἰς λαίλαπας κλυδῶνων θαλασσίων,
σκεπτόμενος δὲ κάποτε νὰ γίνη ρῆμ' ἀνώμαλον
κι' ἐξαίρετέα γενικὴ τῶν χ λ ο ὦ ν ω ν κι' ἐ τ η σ ί ω ν.

Δ'.

Ὅσοι μαράζι καὶ σεβντὰ γιὰ τὸ Κουβέρνο ἔχουν
τοὺς βλέπω ἀπ' ὀπίσω σου μὲ δάκρυα νὰ τρέχουν
καὶ σοὺ φωνάζουν «Βασιλεῦ, ἐλέησε καὶ σῶσε,
ἓνα χαρτοφυλάκιο κι' ἐμένα, μπάρμπα, δῶσε,
καὶ τὴν Μαρία σου νὰ ᾄδῃς ὀργήγορα Τσαρίνα
κι' ἐμεῖς γι' αὐτὴν νὰ παίζουμε ζουρνάδες καὶ κλαρίνα.»

«Δὸς μας χαρτοφυλάκιο νὰ μὴ γενοῦμε Βροῦτοι,
δὸς μας χαρτοφυλάκιο νὰ μὴ βρωμᾶ μπαραῦτι,
δὸς μας χαρτοφυλάκιο χίλια καλὰ νὰ φέρουμε,
κι' ἂν θὰ μᾶς δώσεις, Βασιλεῦ, εἰπέ το νὰ τὸ ξέρουμε,
ἄλλοιως μὴν κάνης χωράτα, παραίτησε τὰς τεῖα,
καὶ κινδυνεὺ ἡ κραταιὰ τοῦ θρόνου δυναστεία.»

«Δὸς μας γιὰ νᾶχης ἡσυχο ἀπ' ὅλα τὸ μισαλό σου,
δὸς μας χαρτοφυλάκιο ἂν θέλῃς τὸ καλὸ σου,
δὸς μας χαρτοφυλάκιο μ' ἐμᾶς νὰ καμαρώνεσαι,
δὸς μας χαρτοφυλάκιο ἂν θέλῃς νὰ πληρώνεσαι,
δὸς μας χαρτοφυλάκιο, μὴ μᾶς θάρρῃς γιὰ μπουφους,
ἀλλῶως θὰ φερέσωμε τοὺς παρδαλοὺς μας σκούφους.»

«Δὸς μας χαρτοφυλάκιο προτοῦ σ' ἀνησυχῆσωμε,
προτοῦ τὰ μακαρίτικα κουνήματα ν' ἀρχίσουμε,
προτοῦ Κελοκοτρώνηδες σουγιάδες νὰ τροχίσουμε,
προτοῦ τὴν ἐπανάστασι 'στὸν κόσμον ν' ἀντηχήσωμε,

προτοῦ τυράννων αἵματα ποταμῶδ' νὰ χύσωμε,
προτοῦ νὰ κακάρῶσωμε, προτοῦ νὰ ξεψυχήσωμε.»

Ε'.

Ἰδοὺ!... κυτῶ τὸν Ἄνακτα ξερὸν ἀπὸ τὰ γέλοια
καὶ τὸν ἀκούω νὰ μιλᾷ 'στοῦ θρόνου τὰ κοπέλια.
«Ὅλους ἐγὼ σὰς ἀγαπῶ καθὼς καὶ τὰ παιδιὰ μου
καὶ τώρα ὅπως πάντοτε σὰς ἔχω 'στὴν καρδιά μου,
ἀλλὰ χαρτοφυλάκιο γιὰ Πρωθυπουργιλίκι
δὲν ἔχομεν πρὸς τὸ παρὸν, ἀγαπητοί μου λύκοι.

«Εἴθε χαρτοφυλάκιο νὰ εἶχα κι' ἄλλ' ἀκόμα
καὶ κάθε μου ὑπήκοος νὰ ἦτο κι' ἓνα κόμμα,
μακάρι δίχως νηστικῶν Παυσανίων σεκλέτια
ὅλοι νὰ τραγοπίνατε 'στὰ πέντε Βιλαέτια,
καὶ νὰ βαρούσαν γύρω σας μπουζουκία καὶ βιολιά
καὶ ἡ πατρίς νὰ 'χόρευε μὲ ξέπλεκα μαλλιά.»

«Ἄλλ' ἓνα τῶχα μοναχὰ, πού τρεῖς ἀναθεμάτο,
κι' αὐτὸ μὲ χίλια βάσανα καὶ μὲ καὶ μούους γεμάτο.
Νὰ μπαλωθῇτε ὅλοι σας μ' αὐτὸ δὲν θὰ 'μπερίεστε,
ἂν ὅμως σκούφιας κόκκιναις ζητῆτε νὰ φερέσετε,
ἐγὼ σὰς δίνω μερικαῖς τὸ ἔκτι σας νὰ βγάλετε
κι' ὅτι πολὺ σὰς ἐκτιμῶ ποσῶς μὴν ἀμφιδάλλεστε.»

Σ'.

Θεέ μου, τί ἀντάρται καὶ δημοκρατικοί!...
χορὸς τυραννοκτόνων τριγύρω μου σκιρτᾷ
καὶ πλημμυροῦν τοὺς δρόμους σὰν τυρλοποντικοί,
ὅπου τῆς Θεσσαλίας ρημαίζουν τὰ σπαρτά.

Τί ξίφη Ἀρμοδίων κιτρινοφαμφερῶν!...
καθεὶς κοκκινোসκούφης ὀρεταὶ λυσσῶν,
καὶ μ' ὄψιν σουδαρίου περικυκλοῦν τὸν θρόνον
ὡς σμήνη ἀδινῶν μυιῶν καὶ μελισσῶν.

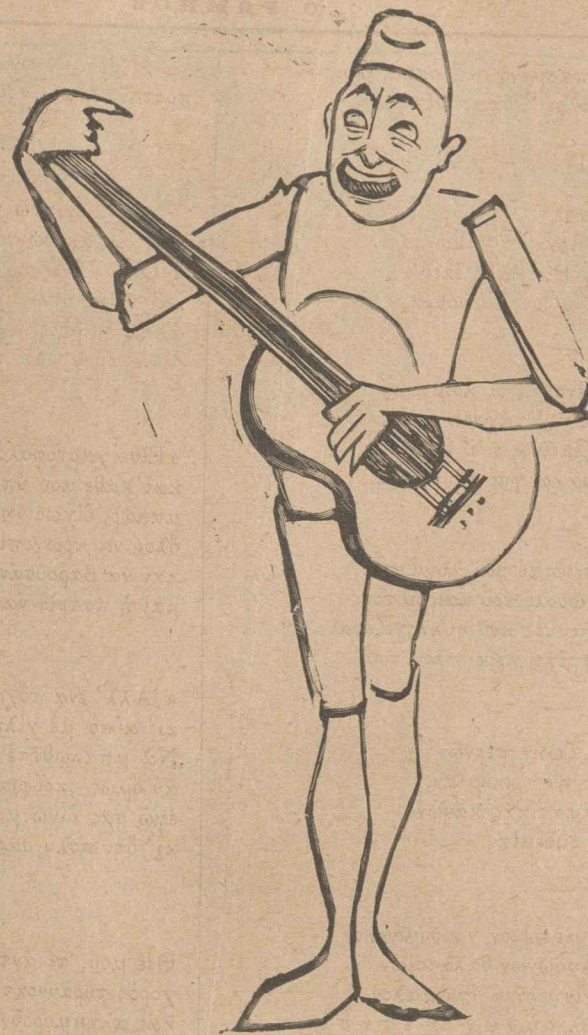
Ἄλλὰ κι' ἐγὼ καθίζω χωρὶς κανένα φόβο
'στὸν ψοφογαῖδαρό μου μὲ σκούφια Κροδονάτου,
κι' ἓνα σουγιά βαστώντας τῆς μυίγας πετσοκόβω,
ὅπου 'στὰ ξεγδαρμένα κουρνιάζουν πισινὰ του.

Ζ'.

Λαέ, φωνάζουν ὅλοι τῶν, τί χάσκεις ἀπαθής!...
εἰς τάρματα, κηφηναριό, ἂν θέλῃς νὰ σωθῇς.
Σήκω μαζί μας 'γρήγορα, φανοῦ ἀγριοκάτσικο,
σῆκω νὰ γίνη ρεμπελιό, σῆκω ν' ἀρχίσῃ πλιάτσικο.

Σήκω, λαέ, κι' ὁ Βασιλεὺς θὰ θύσῃ, θ' ἀπολέσῃ,
καὶ θὰ μᾶς κάμῃ δούλους,
σῆκω, λαέ, κι' ὁ Βασιλεὺς ἀρνείται νὰ καλέσῃ
κι' ἐμᾶς τοὺς Μπερτοδούλους.

Σήκω, λαέ, κι' ὁ Βασιλεὺς ἐπιχειρεῖ νὰ θραύσῃ
δεσμούς θεσμῶν δυσλότους.

σῆκω, λαέ, κι' ὁ Βασιλεὺς ἐτόλμησε νὰ παύσῃ
καὶ τοὺς λαοπροβλήτους.

Σῆκω, λαέ, κι' ὁ Βασιλεὺς τοῦ καθενὸς ἀνδρός σου
μουντζώνει τὴν ἀξίαν,
σῆκω, λαέ, προτοῦ νὰ ᾄδῃς πῶς εἶναι τᾶντερό σου
λεπτὸν ὡς τὴν ὀξείαν.

Αὐτὰ φωνάζει ὁ καθεὶς καὶ τὴν φωνὴν ὀξύνει
καὶ 'στὸν λαὸν φορτώνεται καὶ τοῦ πατεῖ τὸν κάλο,
ἀλλ' ὁ λεγόμενος λαὸς τὸν ἀφάλο τοῦ ξύνει
γιὰ νὰ μὴν 'πὼ χωρὶς 'ντροπὴ πῶς ξύνει τίποτ' ἄλλο.

Η'.

Ἦθελα νᾶλθω νὰ σ' εὐρῶ καθὼς πολλοὶ σκαρτάδοι,
Ἦθελα νᾶλθω νὰ σοῦ 'πῶ κι' ἀπὸ κοντὰ τραγοῦδι
καὶ νὰ σοῦ κάνω βίζιτα μὲ τὸν Γεωργιάδη,
ἀλλὰ πολὺ ἐπάληψα τὸ φράκιο τοῦ Σκουλοῦδη.

Διὸ μακρὰν σου, Βασιλεῦ, θὰ κόψω καὶ θὰ ράψω,
καὶ πόθος μ' ἐφλεγε θερμὸς εἰς μυροβόλον χάρτιν
ἐκκοιτέσσαρας καὶ σοῦ χαιρετισμούς νὰ γράψω,
ἀλλὰ μ' αὐτοὺς ἐξῆμνησα τὸν μέγαν Βοναπάρτην.

Ἦθελα 'στὸ ποτήρι σου τὸ νέκταρ νὰ κερνῶ
καθὼς τὸν Κύρον τῶν Περσῶν ὁ εἰνοχὸς Σάκκας,
κι' ὀλίγαις ὥραις ἦθελα μαζί σου νὰ περῶ
ν' ἀκούω πῶς τὴν ἔπαθε ὁ γέρο-Σακκαράκας.

Δέξου τὰ χαιρετίσματα κι' ἐμοῦ τοῦ κασιδιάρη,
ὅλους τοὺς ξαναπουλήσας γιὰ πράσινο χαβιάρι,
καὶ τόσοι τῆς πολιτικῆς χειρουργοὶ Ἀρεταῖοι
ἐρώτησαν περιεργοὶ «τίς ἄραγε νὰ πταίῃ.»

Εἰς τὴν χρυσὴν πορφύραν σου ἐγκαρδουλίσμενος
τοὺς ὑπεῖχθης, Βασιλεῦ, μὲ μιὰ γερὴ μπατσία,
καθένας τὸ Παλάτι σου κατέβη 'ζαρωμένος
κι' ἦλθε 'στὸν Κωνσταντῆπουλο ἀνέλιπση κλωσσία.

Θεέ, τί ἀλησμόνητος ἀνέτειλεν ἡμέρα!...
τὸ θάρρος σου, Γεώργιε, καλὰ μᾶς τὴν ἐπαύρωσε,
καὶ μολὶς ἐξημέρωσε ἡ καθαρή Δευτέρα
φαλακροκόραξ ἐκρῶξε καὶ κρῶξας ἐκακάρωσε.

Καὶ Στρατηλάτ' ἐφρουρᾶν πανίσχυροι κι' ὠραίοι
καὶ σὰν λεμόνια 'ξυνίσαν τὰ μούτρα των μπαγιάτικα,

κι' ἐδίψαξαν τὸ αἷμα μας νὰ πιοῦνε σὰν κορέσι
κι' ἐπείραζαν τὴν βίδα των τὰ πρῶτα φεγγαριάτικα.

Τόσο ἔμπνῃ τὴν ἐπαίξεις 'στοὺς νέους Μετερνίχους,
μὲ τέτοια τέχνη γέλασες τοὺς ἄνδρας τοῦ ψωμιτοῦ,
ποῦ σὰν κι' ἐμὲ ἂν εἴξευρες νὰ καταστρώνῃς στίχους
παρὸν ντοννέρ θά σ' ἔπερνα συντάκτη τοῦ Ρωμῆου.

I'

Βεβαίως πρέπειν στέφανοι πρὸς Κόδρους Βασιλεῖς,
ποῦ πρῶτοι αἱματόβρεζαν 'στὰς μάχας τὴν πορφύραν,
ἀλλ' ὅμως ἐκτιμήσεως ἀξίζουσιν καὶ πολλῆς
κι' ὅσοι κτυποῦν ἀρχομηνῶν καὶ κουφοδόξων σπείραν.

"Ὅταν σὲ βλέπω, Βασιλεῦ, μὲ βούρδουλα 'στὸ χέρι
σὰν Βασιλεὺς μοῦ φαίνεσαι τῶν παλαιῶν ἐφάμιλλος,
καὶ τότε κάθε φρόνιμος ὑπήκοός σου χαίρει
καὶ παύει νὰ κορδόνεται ὁ κάθε στρουθοκάμηλος.

"Ενας θὰ πῇ πῶς στέφανος τῆς νίκης θὰ σὲ στέφῃ,
ἄλλος θὰ πῇ πῶς ἐσφαλές κι' ἐπαρρητὴς θάρρος,
καὶ τὴν κοιλιὰ του τρίβοντας πρὸς τὰ ψηλά θὰ στρέφῃ
κάθε μεγάλος καὶ μικρὸς τῆς πολιτείας γλάρος.

"Ὁ μὲν θὰ κρύβῃ τὸ σπαθί, ὁ δὲ θὰ τὸ γυμνῶνῃ,
κι' ἐγὼ κοντὰ 'στὸν θρόνον σου ἀμίλητος θὰ γέρνω,
κι' ὅταν κυττάζω κάποτε πῶς ὕπνος σὲ χαυνώνει
ἀμέσως 'στὸ φιλότιμο μὲ στίχους θὰ σὲ φέρνω.

IA'

Κοιμήσου τώρα μιὰ στιγμή καὶ κάμε νάνι νάνι
μετὰ τὸ πραξικόπημα τοῦ γαύρου Δεληγιάννη.
Καὶ τῆς Βουλῆς ὁ Πρόεδρος ἡσύχασε κι' ἐκεῖνος,
ἀφοῦ τοσοῦτος ἔγινε ὀλοφυρμὸς καὶ θρήνος.

Παγίδα ἐσθῆσαν πολλὰς μεσίται μερικοὶ
καὶ τοῦ Προέδρου τῆς Βουλῆς, ὅπου θὰ ἐπροτίμα
τῆς Θεσσαλίας νὰ τὸν φῶν οἱ τυφλοποντικοὶ
παρὰ τὸ νέον νὰ ἰδῇ τοῦ Φιλαρέττου σχῆμα.

Καὶ τώρα λάσπη τόκαψε καὶ πάει 'στὸ καλὸ
νὰ πῇ τὰς ἐπισκέψεις του καὶ τᾶλλα τὰ ζετσίπωτα,
ἀλλ' ὅμως μὴ τὸν λησμονῇς κι' αὐτὸν παρακαλῶ
καὶ σῶσε τον τὸν φουκαρὰ γιὰ νὰ μὴν πάθῃ τίποτα.

IB'

Ποῖος εἶσαι σὺ ποῦ μὲ θωρεῖς
μὲ τὴν σπολὴν τοῦ Ἀρείως ;...
ὁ Γολιάθ ὁ Θεοδώρης,
ὁ γίγας ὁ Βριάρεως.

Ὁ Ῥωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆττί μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖο Ξύδη, — δεθὲ 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,

Ἐμπρὸς φωνάζεις κι' ἐλελεῦ,
ἰδρῶτα σταζὼν αἵματος...
χρίσε τον πάλιν, Βασιλεῦ,
Μπερτόδουλον τοῦ Στέμματος.

Ποῖος εἶσαι σὺ ποῦ προχωρεῖς
μὲ τὰ σγουρόξανθα μαλλιά,
καὶ βλοσυρῶς παρατηρεῖς
πρὸς τὴν Αὐλὴν τοῦ Βασιλέα ;

Ἀναγνωρίζω τὴν μορφήν
τοῦ ξανθομάλλη Δημητρουῦ,
ποῦ ἄλλον εἶδε κορυφήν
κι' εἶναι 'στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ.

Ἀνοίγω θέσιν νὰ διαβῇ
Γεώργιος ὁ πρῶτος,
κι' ἀναφώνῳ εὐὰν εὐοῖ
κι' ἡγεῖ παιάνων κρότος.

II'

"Ἦθελα κι' ἄλλα, Βασιλεῦ, ἐγκώμια νὰ ψάλω,
μὰ πρέπει γιὰ χατήρι σου διπλὸ Ρωμῆο νὰ βγάλω.
Καὶ δίσκετοι ἐπλάκωσαν κι' ἀφορισμένοι χρόνοι
κι' ὑπετιμήθη καθεμιὰ Ρωμαϊκὴ ἀξία,
κι' εἰς τόσον ὕψος ἐφθασε καὶ τὸ Ναπολέονι,
ποῦ ὦρα ὦρα κουτουλᾷ μετὰ τοῦ Γαλαξία.

Ἐν τούτοις, Ἀναξ, ἔρρωσο καὶ χαῖρε κι' εὐδαιμόνει
καὶ δέξου τὴν ὑπόκλησιν τοῦ κάθε συμπολίτη,
ἀλλ' ὥς Μεγαλειότατος ποτὲ σου μὴ λησμονεῖ
κι' ἐμένα τὸν μικρότατο μεγαλοφαιεῖτη.

Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἐξαντληθέντος παντελῶς, ὡς μαρτυροῦν πολλοί,
τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου μας τῶν μέχρι τοῦδε τόμων,
δευτέραν ἔκαμ' ἐκδοσὴν αὐτῶν πολυτελῇ
Κωνσταντινίδῃς ἡ πόλις καὶ τῆς προόδου γνώμων.
Κι' ὅστις τῶν στίχων μας σερᾷν ἐπιθυμῇ νὰ ἰδῇ
θὰ εὕρῃ καὶ 'στὸ σπῆττί μας καὶ 'στὸ Κωνσταντινίδῃ.

Φαλακρὸς ἂν ἐννοήσῃς πῶς ὀργήνορα θὰ εἶσαι
'στὴν Ὀμόνοιαν ἀφέναι, 'στὸ κορεῖν Ἀψὲ - Σβῶσε.
'Ὁ κορεὺς καὶ στιχογράφος Παναγῆς ὁ Μελεσισιώτης
ἔχει βρῇ γιὰ τὴν ἀπλῆκα γραμμὰ ποῦ εἶναι πρώτη,
κι' ὅποιος βάζει ἀπὸ τοῦτο κάπου κάπου 'στὸ κεφάλι
δὲν τοῦ πέσσει μιὰ τρήκα... πᾶντε ἐπὶ τὴν τὸ μπουκάλι.

Κατακτητὴς Ρωθύρος καὶ μὲ εἰκόνας πρῶτης,
τοῦ Βῆρον μυθιστορίας ἰδανικῆς καὶ αὐθέρους,
μεταφράστῃς δὲ ταυτῆς ὁ Φέριτος Παναγιώτης,
τύποις Κωνσταντινίδῃς ἐκδότῃς ὁ Λιδέριος.

Δέκατος ἔννατος Αἰὼν, ὀγκώδης συγγραμμὴ
τοῦ γλαφυροῦ καὶ εὐφυέστατου κυρίου Καρμυλίδῃ,
βιβλίον περισπούδαστον καὶ πνευματικῶς πρῶτον,
Καπδόνῃς ὁ ΕΣΤΙΑΚΟΣ εἰς τεύχη τὴν ἐκδίδει.

μὲ Χημεῖον μὲ μιὰ μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προαστείου, κοινοποιεῖς πολὺς.